

מסורת הש"ס

(א) במדות (ל); (ב) קטן 6.
 ב"ב קנה: דה; מו;
 (ג) [בפלה כח. מכות סח].
 (ד) שנת קנה. ב"ב כ. [חוס]
 שנת פט"ו, (ט) ז"ל שנת.
 יע"נ, (י) וועי הישג דה
 מו: [מסו] ד"ה דברי ביה"ט

גליון הש"ס

נב" אפר רב יוסף היינו
 דשמענא. ענין זה לעיל טו
 ע"כ שנת סח ע"כ:

לענין רש"י

אדול"ר [ארוול"ד].
 קפריין.

מוסף רש"י

בדוקין אותו שלש
 פעמים בתוך שמונים
 יום. ואם לא נדקוהו,
 אע"פ שמתא שם כיום
 שמונים לא היו מוס שמתא
 צינים ה"ק לו וזמר שכן
 דרכו [במדות לח]. וביאור
 ראייה שהוא בן עשרים.
 קרובי האלמנה כדי לפטרה
 מזה הינם להמירה לשון
 בלא חלצה ויטס (רשב"ם
 ב"ב קנה). והוא הדרוש.
 והרי הוא כרים (שם) לא
 חולץ ולא מייבם. פרים
 לאו בר חלצה הוא דכתיב
 להקים לאחיו שם בשרא,ל
 והלא לאו בר הכי הוא (נדה
 ח). ולקמן (ד). וכל עשתי
 עולה לזיוס אינו עולה
 לחלצה (רשב"ם ב"ב שם).
 והיא האילונית לא
 חולצת ולא מתייבמת.
 והשת' לכל מי שמתא
 דרמנתא פטרה דכתיב
 ויהי הבטור אשר תלה,
 פרט לאילונית שאינה יולדת
 (נדה ח:).

הערל פרק שמיני יבמות

פ.

עין משפט
 גר מצוה

קח א מ"י פ"ב מהלכות
 אסורי מנח"ה:
 קח ב מ"י פ"ב מהל'
 אסות הל' ד יא
 סמג ענין כ טו"ע א"ש
 סימן קנה ספק יג יג וס'
 קנע ספק י:
 ק' ג מ"י (שם) טו"ע:
 שם ספק יג כה"ה:
 ק"א ד מ"י פ"ו מהל'
 ממרים הלכה ה ו:
 ק"ב ה מ"י פ"ב מהל'
 אסות הלכה ה:
 ק"ג ר מ"י שם הלכה ד יא
 טו"ע שם סימן קנה
 ספק יג:
 ק"ד ז מ"י פ"א מהל'
 מילה הלכה יג
 ופכ"ה מהל' שנת הלכה ו
 טו"ע א"ש סימן טל ספק
 ח וטו"ע י"ד ס' רסו
 ספק יא:

תוספות ישינים

ושמאל אמר קטן היה
 בלחות שעה וסא דאמרי'
 לקמן אחריו מרים חמה כל
 שהיו בן עשרים ולא הביא
 שמי שערות ואפי' הביא
 לאחר מתאן הרי הוא
 ככרים לכל דבריו ואפי'
 מתאשנין ליה בגדול וכן
 מחשנין נקבה ל"ח כמו
 זכר ל"י שני. י"ל דלקמן
 מ"י ששעת שנת עשרים
 ואפי' להחשיבו ככרים
 ואפי' בנח"י פליגי רב
 ושמאל יא לקמן הא אפי'
 לומר דהא לא הוה מתאן
 קרבן ואי ללקות אף מ"י
 לקי התרלה ספק היא ונול'
 שמה התרלה [ועי'
 בתוספות ד"ה נעשה]:
 (א) ובוזי נחל דלא דמי
 לחמור לו אל תומיר דחשיב
 ליה תלמודא התרלה ספק
 לפי שגלוס לא יתבאר
 הדבר שמהא ההתהלה
 התרלה ודאי דנעשה
 יט שבות ציוס לאוללה
 ובסוף היום לנח למימר
 דל"א לנחש' אכל הכה
 מתבאר הדבר שהיה גדול
 בשעה שאלל חלג וגם כי
 היתה התהלה ודלית:
 (ב) ועוד קשה דאמר לקמן
 סיון דל"א רש"י דאמר
 משתהי ככרים עבד ואפי'
 משמע דרש"י סבר ככרי
 ולא נהיה שחי רבי לא
 חשיב ליה בר קיימא עד
 שהיה בן עשרים ורש"י
 קאמר מכיון ששהה שלשים
 בר קיימא הוא:

תוס' חד מקמאי

א"ר אבהו סימני סרים
 ואילונית וכן שמנה אין
 עושין בהם מעשה עד
 שיהיו בן עשרים פרש"י
 סימני סרים ואילונית
 להחזיקם בגדולים וכן ח'
 [להחזיקן] בן קיימא אין
 עושין בהן מעשה עד
 שיהיו בן עשרים ופרש"י
 ח' מי קהי והתנאי
 בן ח' הרי הוא כאבן
 ואסור לטלטלו הביע'
 בשלל גמור סימני ואיכא
 דאמרי' הביע' כשגמור
 סימני וזה וזה אחת
 היא דהתנאי איהו בן ח'
 כל שלא כלו לו חדשי

אבל חלב מבן י"ב שנה ועד בן י"ח. וצנקה איירי וכו' אליעזר
 ואיירי דנקט לשון זכר נקט סימני סרים ולא נקט סימני
 אילונית דלא מסתבר למימר דסברי לה ככ"ש: ולאחר מכאן הביא
 שערות. דכחל נקט דאף על פי שהביא שערות לא אמרין
 דאיגלאי מילתא למפרע שהיה קטן
 עד עכשיו שהביא שערות אלא חשיב
 ליה גדול לרצ משמים עשרה
 ולשמואל מ"ח:

נעשה סרים למפרע. ולקי על

חלצ שאלל דלא חשיב
 התרלה ספק אע"ג דנעשת התרלה
 היה ספק שמה ציוס שערות קודם י"ח
 דהשתא מיהא איגלאי למפרע שהיה
 גדול בשעת התרלה ולא דמי להכה
 את זה וזכור והכה את זה (מכות טו).
 דאף לאחר שהכה את שניהם לא ידעי

אחריו אכיו א': אילונית ד"מ
 יהא דה קנב. לשמואל נחל כיון סימני
 קטנות נמשכים עד י"ח א"כ אין כלן
 נערות דימי נערות הס בשעה חדשים
 הסמוכים לשמים עשרה כשפוסקין אז

ימי קטנות אכל לרצ יהא לה קנס
 שפוסקין צוואת ימי קטנות כמו בשאר
 נשים: והא תניא בן שמונה אסור
 ל"אש"א. ואם יכול להיות בר קיימא

לא היה אסור לטלטלו ומשני הצ"ע
 שגמרו סימנים דע"י סימנים יט
 היכירא להוציא מתורת נפל ככ' שנה

לרצנן כדאשכחן לרבי דמי גמרו סימנים
 חשיב בר קיימא בשלשים יום כשאר
 ולדות ומילתיה דר' אבהו כרצנן אכל

אין לפרש דלרצנן אין יואל לעולם
 מתורת נפל ולרבי ככ' שנה ור' אבהו
 כרבי דא"כ כי פריך ארצה תוספאה

כמאן כרבי הוה ליה למיפדך אר'
 אבהו דקאי ציה ועוד דאם כן רבה
 תוספאה אפילו כרבי לא חלי דלא

חשיב לר' בר קיימא לומר דאשתיה
 אלא ע"י הוכחה תימא שחי כ' שנה ב)
 אלא נראה לר"י דפרישנו ונראה

דאפילו נגמרו סימנים דאסור לטלטלו
 דמתוספתא דבר ההיא דבן ח' הרי
 הוא ככאן ואסור לטלטלו קמאי אחריו

בן שמונה שלא כלו לו חדשי והיינו
 דאפילו גמרו דאין יואל מתורת נפל
 בשלשים יום אלא ע"י עשרים ומילתא

דלא שכיח היא ואסור לטלטלו:
 כיון

ובן שמונה מי קהי והתנאי
 בן ח' הרי הוא כאבן ואסור לטלטלו
 הביע' כשגמור סימני וזה וזה אחת

היא דהתנאי איהו בן ח' כל שלא כלו לו חדשי
 מפיני

שלא ראה שעה אחת צנקה. שאלה ממעי אמו: כיפה. אדול"ר
 שאין קילוח השתן הולך למרחוק כשהוא מטיל כלפי מעלה ואין נעשה
 ככיפה: דאפי' אימיה. לחס בתנור: צניהל. שמחממתה חוס
 התנור וחוס הצהרים: שיער מרקא. שר מזוה. ואיכא דאמרי חוס:

ולא ידענא מאי ניהו. כלומר ולא
 ידענא ממאי הוי. ליסנא אחריוה"ג
 היינו דשמענא לאמי כל שממעי אמו
 לקוי ולא ידענא מאי היא כלומר לא

הוה ידענא אהיכא קאי אכל השתא
 ודאי ידענא דסרים חמה קמפרש
 ואזיל: וליחוש שמה הצריא צינים.
 שעה אחת ואשכחנה דהוה ליה שעת

הכוסר: בודקין אוסו. צנכורות קאי.
 חוורור והמים הקצועים הרי זה מוס
 ואפי' הוא חוורור הקצוע כל ששהה
 שמונים יום רבי חנינא בן אנטיגנוס

אומר בודקין אותו שלש פעמים בתוך
 פ' יוס בראש פ' ובאמצע פ' ובסוף פ'
 אכל צנדיקה תחלה וסוף לא קגי

שמה צינים עבר ונמלא שאין קצוע
 ולא אמרין הואיל ותחלתו וסופו לקוי
 ודאי לא: עבר: נחד אבה. לענין:
 לנשים גופא. סרים חמה מחמת חולי

כל הגוף הוא: יציאו ראייה. אס כ"ד
 מנצריקין את היצמה לחלץ וליצס
 יציאו קרובי היצמה ראייה שהוא בן
 כ' ומפיטר בלא חלצה ויזוס: והוא

הסרים. כלומר ונולדו בו סימני סרים.
 והכי מפרש בנדה כפ' יואל דופן (דף
 מו): דאי לא נולדו לו סימני סרים

אמרין הא דאי מיימי משום קטנות
 הוא ומחזקין ליה כקטן עד רוב
 שנותיו: הוכר כדברי צ"ה. אלמא

לר' אליעזר סרים חמה לא חליק:
 פ"ש כו'. כי ממני' וסמי הך דלעיל
 מקמי תרמי ושמע מינה מההיא דר

ציה. אי נמי מדקא מיימי מעשה
 דלעיל כדמריא לרבינו ש"מ מההיא
 דלעיל דר ציה וממתינתין ליכא

למיפטת הכי דקמני שיש לו רפואה
 משום דמשמע דמסבדא קאמר הכי:
 וי סנ הדיא. הוכר כדברי צ"ה לאו

אמאי דאמרי לא חולץ אלא לאשמועי'
 דעד שיהא בן עשרים חשיבין ליה קטן
 אס לא הביא ומכאן ואילך אמרין

גדול הוא אס לא הביא אלא שהוא
 סרים וחשיב צעונשין צמורה: איסמר
 גרסינן: מן י"ז עד י"ח. אשתוקת

קאי כרבי אליעזר דאמר נקבה ככ"ש
 ומרישא נמי שמעינן ליה דקאמר י"ז
 ויוס אחד ואי כתיובק אין ומנו להביא

עד י"ג שנה ויוס אחד כפ' יואל דופן
 ואילך כפ' יואל דופן במסכת נדה (סג):
 נעשה סרים למפרע. איירי דל"א זכר קמני סרים כיון שעברה' שמנה עשרה כרבי אליעזר ולא

הביא אע"פ שחזר והביא אינו כלום דלא אמרין כיון דהשתא אייתי איגלאי מילתא דעד השתא קטן הוה דשערות תליא מילתא אלא בסרים
 מחזקין ליה וחשיבין לה בת עושין משנים עשר ואילך שהיתה ראויה להביא דאמר הא דלא אייתי משום דסרים הוה והא דתניא לקמן דאפילו
 הביא לאחר מתאן הרי הוא ככרים לכל דבריו למפרע הוא דקאמר ומשנים עשר הוה גדולה וסרים הוה: ושמואל אמר קטן היה
 בלחות שעה. דלא מחזקין ליה בגדול אלא משמונה עשר ואילך שהוא מוחזק ככרים והא דתניא לקמן הרי הוא ככרים לכל דבריו
 מכאן ולהבא קאמר אכל למפרע הוי קטן. והוא הדין נמי דאפילו לא הביא לאחר זמן קחשיב ליה שמואל קטן עד י"ח ומשום רב נקיט ליה
 לאשמועינן ברוחא דאע"ג דחזר והביא סרים הוא: לרבי. דאמר נעשה גדול למפרע מ"י ואילך: איילונית לר"מ יהא לה קנס. מחשכים כסף
 אלמנה תניא במסכת כתובות (דף לה): איילונית אין לה לא קנס ולא פתוי בללו נערות ומוקמין לה כר"מ דאמר קטנה אין לה קנס ואילונית
 הואיל ואין לה שערות קטנה היא צינים שהיתה ראויה לנערות ולא אמרין כיון שעברו י"ח ולא הביאה נעשית גדולה למפרע לחייב קנס את
 האונסה צימי נערות: א"ל ציי מקטנסה יאסה לבגר. לעולם נעשית גדולה למפרע והא דאין לה קנס לר"מ משום דמקטנסה יאסה לבגר
 דנערות צימנים תליון וזו שאין לה סימנים חשיבין כל ימי קטנותה קטנה וצימי נערות בוגרת וזו חו לר"מ אין לה קנס אכל לרצנן איילונית צימי
 קטנותה יט לה קנס דרצנן פליגי עליה ואמרי קטנה יט לה קנס. ימי קטנות עד שנים עשר שנה ויוס אחד: א"ר. רב יוסף שפיר קאמרת וכל כי
 הוי מילי מעלייתא כו': סימני סרים ואילונית אין עושין בהן מעשה. להחזיקם בגדולים וסרים עד שיהו בני עשרים ולא הביאו ומשנים עשר
 עד עשרים מנפים להם אס יציאו הרי הם קטנים עד עכשיו ואס לא יציאו גדולים הם: וכן ח'. שולד לח' חדשים אין עושין בו מעשה להחזיקו
 כן קיימא בשביל סימנים כלומר אע"פ שגמרו סימני עשרו ופטרנו כשולד אפ"ה לא אמרין בר קיימא הוא ודאי עד שיהיה בן עשרים שנה: